

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Služte s Duchem

Udělejme vše, co je třeba, abychom byli hodni mít Ducha Svatého jako svého společníka.

Jsem vděčný za tuto příležitost, že mohu být zde v jednotě s vámi, které Bůh tak poctil, že jsou držiteli Jeho kněžství. Byli jsme povoláni používat božskou moc ke službě dětem Nebeského Otce. To, jak dobře se zhostíme tohoto závazku, bude mít věčné důsledky pro ty, kterým jsme povoláni sloužit, pro nás, i pro dosud nenarozené generace.

Uchovávám v posvátnosti vzpomínku na dva nositele kněžství, kteří byli hodni toho, aby je Duch Boží doprovázel při pověření, k němuž je Pán povolal. Oni sami našli znovuzřízené evangelium v Americe. Byli to Pánovi služebníci, kteří byli prvními, kdo mluvil o tomto evangeliu se dvěma mými evropskými předky.

Jedním z těchto předků byla mladá dívka, která žila na malé farmě ve Švýcarsku. Tím druhým byl mladý muž, sirotek a imigrant do Spojených států z Německa, který žil v St. Louis ve státě Missouri.

Oba si vyslechli nositele kněžství, který svědčil o znovuzřízeném evangeliu – dívka u krbu ve svém domku ve Švýcarsku, a chlapec, když seděl na balkónu jednoho pronajatého sálu v Americe. Oba skrze Ducha poznali, že poselství, které jim přinesli tito misionáři, je pravdivé.

Chlapec i dívka se rozhodli dát

pokřtít. Poprvé se setkali o několik let později, na prašné cestě, když kráčeli stovky mil k horám v západní Americe. Cestou si povídali. Povídali si o onom zázračném požehnání, že je mezi všemi těmi lidmi na světě služebníci Boží našli, a co je ještě zázračnější, že poznali, že jejich poselství je pravdivé.

Zamilovali se do sebe a vzali se. A díky svědectví Ducha, které započalo tím, že slyšeli slova nositelů kněžství pod vlivem Ducha Svatého, byli kněžskou mocí zpečetěni na věčnost. Jsem jedním z desítek tisíců potomků onoho chlapce a oné dívky, kteří velebí jména dvou nositelů kněžství, kteří s sebou přinesli působení Ducha Božího, když stoupali po horách ve Švýcarsku a když promlouvali na shromáždění v St. Louis.

Tento příběh se šťastným koncem, a miliony podobných příběhů, se opakuje po celém světě, a bude se opakovat po celé generace. Pro někoho to bude příběh o mladém domácím učiteli, který řekl něco, co ve vašem dědečkovi probudilo touhu vrátit se do Církve. Pro jiného to budou slova útěchy a požehnání od patriarchy, která posílila vaši matku, když ji téměř přemohla tragická událost.

Všechny tyto příběhy budou mít společné téma. Budou o moci

kněžství, kterou měl nositel kněžství, jehož schopnost sloužit byla zvelebena Duchem Svatým.

A tak mé dnešní poselství zní takto: udělejme vše, co je třeba, abychom byli hodni mít Ducha Svatého jako svého společníka, a pak vyjděme bez bázně, aby nám byla dána schopnost vykonat cokoli, k čemu nás Pán povolá. Schopnost sloužit může narůstat pomalu, může přicházet po krůčcích, které těžko rozpoznáte, ale opravdu přijde.

Dnes vám dám několik rad týkajících se toho, jak můžeme být hodni přijmout Ducha Svatého jako svého společníka ve své kněžské službě. Pak uvedu několik příkladů kněžské služby, v nichž můžete očekávat, že vaše schopnost sloužit bude vlivem Ducha posílena.

Všichni víme, že při konfirmaci do Církve jsme obdrželi dar Ducha Svatého. Ale abychom si zasloužili společenství Ducha Svatého a jeho projevy ve svém životě a službě, je třeba, abychom svůj život dali do pořádku.

Duchovní dary rozvíjíme tím, že dodržujeme přikázání a snažíme se vést bezúhonný život. K tomu je zapotřebí víra v Ježíše Krista, abychom činili pokání a byli očištěni skrze Jeho Usmíření. A tak jako nositelé kněžství nemáme nikdy vynechat příležitost účastnit se celým svým srdcem onoho zaslíbení, které je nabízeno při každém shromáždění svátosti členům znovuzřízené Církve, aby na sebe vzali „jméno [Božího] Syna a vždy na něj [pamatovali] a [zachovávali] jeho přikázání, jež jim dal; aby mohli vždy míti jeho Ducha, aby byl s nimi.“¹

Právě tak, jak musíme být očištěni od hříchu, máme-li mít Ducha, tak musíme být před Bohem natolik pokorní, abychom si uvědomovali, že toto očištění potřebujeme. Jak je

Dublin, Irsko

zaznamenáno v Knize Mormonově, učedníci vzkříšeného Spasitele tuto pokoru projevili.

Spasitel je připravoval na jejich službu. Oni poklekli k modlitbě. Toto je záznam toho, co se stalo: „A modlili se o to, co si nejvíce přáli; a přáli si to, aby jim byl dán Duch Svátý.“² Byli pokřtěni, podobně jako vy. A zde se píše, že v odpověď na jejich prosbu byli naplněni Duchem Svátým a ohněm.

Spasitel se nahlas pomodlil, aby poděkoval svému Otci za to, že dal Ducha Svátého těm, které vyvolil díky jejich víře v Něho. A pak se Spasitel modlil o duchovní požehnání pro ty, kteří slouží. Pán prosil svého Otce: „Otče, modlím se o to, abys dal Ducha Svátého všem těm, kteří uvěří ve slova jejich.“³

Jako pokorní služebníci Spasitele se máme modlit o to, aby projevy Ducha Svátého přicházely k nám, v naší službě, i k těm, kterým sloužíme. Pokorná modlitba k Nebeskému Otci, s hlubokou vírou v Ježíše Krista, je nezbytná, abychom byli hodni společenství Ducha Svátého.

Pokoru a víru, díky níž přivoláváme duchovní dary, lze prohloubit čtením písem, jejich studiem a přemítáním nad nimi. Všichni jsme již tato slova slyšeli. Přesto si možná každý den přečteme jen pár řádek nebo stránek z písem a doufáme, že to stačí.

Ale čtení, studium a přemítání není totéž. Čteme slova a můžeme

pochopit myšlenky. Studujeme a můžeme v písmech objevit zákonitosti a spojitosti. Ale když přemítáme, přivoláváme zjevení skrze Ducha. Podle mě přemítat znamená přemýšlet a modlit se, což dělám poté, co si něco přečtu v písmech a pečlivě to studuji.

Podle mého názoru nám president Joseph F. Smith dal příklad v tom, jak může přemítání přivolat světlo od Boha. Je to zaznamenáno ve 138. oddílu Nauky a smluv. Četl a studoval mnoho veršů ve snaze porozumět tomu, jaký vliv má Spasitelovo Usmíření na ty, kteří zemřeli, aniž by kdy slyšeli Jeho poselství. Zde je zápis o tom, jak se dostavilo zjevení: „Když jsem přemítal o těchto věcech, které jsou zapsány, oči mého porozumění byly otevřeny a Duch Páně spočinul na mně a já jsem viděl zástupy mrtvých, jak malých, tak velkých.“⁴

Pokání, modlitba a přemítání nad písmy jsou nezbytnou součástí toho, abychom byli hodni získat dary Ducha ve své kněžské službě. Naše schopnosti sloužit se dále zvelebí tím, když s vírou přijmeme výzvu jít kupředu ve svém povolání a máme k tomu pomoc od Ducha Svátého.

President Thomas S. Monson to vyjádřil takto: „Co znamená zvelebovat [své] povolání? Znamená to budovat ho s důstojností, ... prohlubovat ho a posilovat, aby jeho prostřednictvím zářilo světlo nebes ke zraku druhých

lidí. A jak člověk zveleboje povolání? Prostě vykonáváním služby, která je s ním spojena.“⁵

Zmíním dvě služby, k nimž jsme všichni povoláni. Když je budete vykonávat pod vlivem Ducha, vy i ostatní poznají vaši schopnost sloužit druhým, posilovat je a zvelebovat.

První službou je učit o Pánu druhé a vydávat o Něm svědectví jako Jeho zástupce. Pán do tohoto povolání sloužit zahrnul i ty nejmladší a nejméně zkušené nositele Aronova kněžství. Poté, co popsal povinnosti nositelů Aronova kněžství, řekl:

„Ale ani učitelé, ani jáhnové nemají pravomoc křtít, žehnati svátost nebo vkládati ruce;

Mají však varovati, vysvětlovati, nabádati a učiti a zváti všechny, aby šli ke Kristu.“⁶

Někde ve světě tento týden nějakého jáhna požádá jeho president kvora, aby pozval na shromáždění člena jejich kvora, kterého ještě nikdy neviděl. 13letý president nejspíš nepoužije slova jako „varovat, vysvětlovat a učit“, ale přesně to Pán očekává od jáhna pověřeného vydat se na záchrannou akci.

Jáhnovi, který obdrží tuto výzvu, vydat se za členem svého kvora, bych rád slíbil tři věci. Zaprvé – když se budeš modlit o pomoc, Duch zažene tvé obavy. Zadruhé – budeš překvapen tím, že budeš vědět, co říci, až dorazíš k němu domů i až s ním půjdeš zpátky na shromáždění. To, co řekneš, ti možná bude připadat zmatené. Ale pocítíš, že ti budou dána slova právě v okamžiku, kdy je budeš potřebovat. A zatřetí – pocítíš souhlas Pána, který tě skrze tvého presidenta povolal, ať již to dopadne jakkoli.

Nemohu ti slíbit, že pokaždé budeš úspěšný, protože každý člověk má svobodu rozhodnout se, jak

zareaguje na služebníka Božího. Ale jáhen, s nímž budeš v zastoupení Pána mluvit, si bude pamatovat, že jsi za ním přišel. Znáám jednoho chlapce, nyní již muže, který je stále velmi vzdálen od aktivity v Církvi, k němuž byl poslán jáhen, aby ho našel, a tento muž vyprávěl svému dědečkovi o oné návštěvě, která se uskutečnila před 20 lety. Zdálo se, že to na něj nemělo žádný vliv, a přesto dokonce uvedl jméno onoho jáhna, který za ním přišel. Dědeček mě požádal, abych tohoto jáhna, který byl povolán vyzývat, vysvětlovat a učit, našel a poděkoval mu. Byl to jen jeden den v životě chlapce, ale onen dědeček a Pán si pamatují slova,

kteřá byl onen chlapec inspirován pronést, a dokonce i jeho jméno.

Naléhám na nás všechny, mladé či starší, kteří jsme vyzýváni mluvit na shromáždění ve jménu Páně, abychom zahnali pocity pochybností o sobě samých a pocity nedostatečnosti. Není třeba, abychom používali vzletná slova nebo pronášeli hluboké myšlenky. Prostá slova svědectví postačí. Duch vám dá slova, která máte vyslovit, a vnese je do srdcí pokorných lidí, kteří hledají pravdu od Boha. Pokud se budeme neustále snažit mluvit v zastoupení Páně, budeme jednoho dne překvapeni, až se dozvíme, že jsme varovali, vysvětlovali, učili a vyzývali s pomocí Ducha a tím žehnali druhým

mocí, která byla daleko nad rámec našich schopností.

Kromě povolání učit bude každý z nás vyslán Pánem, abychom pomáhali potřebným. Toto je další kněžská služba, při níž budete pocítovat, jak vliv Ducha posiluje vaši schopnost sloužit. Zjistíte, že dokážete lépe rozpoznávat bolest a starosti ve tváři druhých. Na mysli vám vytanou jména nebo tváře členů vašeho kvora a vy pocítíte vnuknutí, že něco potřebují.

K biskupům přicházejí tyto pocity v noci, a také pokaždé, když sedí na stupínku a dívají se na členy svého sboru nebo přemýšlejí o těch, kteří tam nejsou. Může se jim to stát také tehdy, když se ocitnou poblíž

Členové v Římě v Itálii tlumočí proslovy z generální konference.

nemocnice nebo pečovatelského domova. Nejednou jsem slyšel tato slova, když jsem prošel dveřmi nemocnice: „Já věděl, že přijdete.“

Není třeba se trápit tím, zda budeme vědět, co přesně říci nebo udělat, až tam budeme. Možná postačí jen mít lásku Boží a Svatého Ducha. Jako mladý muž jsem se obával toho, že nebudu vědět, co mám udělat pro ty, kteří něco velmi potřebovali, nebo co jim mám říci.

Jednou jsem seděl u lůžka svého otce, který byl v nemocnici a který, jak se zdálo, umíral. Zaslechl jsem nějaký rozruch mezi ošetřovatelkami na chodbě. Najednou do pokoje vstoupil president Spencer W. Kimball a posadil se na židli na opačnou stranu lůžka. Pomyslel jsem si: „Teď mám možnost sledovat a poslouchat toho, kdo dokáže mistrně navštěvovat ty, kteří jsou v bolestech nebo trpí.“

President Kimball pronesl pár slov na uvítanou, zeptal se tatínka, zda dostal kněžské požehnání, a když tatínek řekl, že ano, opřel se prorok o opěradlo židle.

Čekal jsem ukázkou schopností nabídnout útěchu, které mi, jak jsem si myslel, chyběly a které jsem tolik potřeboval. Poté, co jsem asi pět minut sledoval, jak se tito dva muži na sebe

mlčky s úsměvem dívají, president Kimball vstal a řekl: „Henry, asi půjdu, abychom tě neunavili.“

Měl jsem pocit, že jsem něco propásl, ale došlo mi to až později. V nerušené chvíli s tatínkem poté, co se natolik zotavil, že mohl jít domů, se náš rozhovor stočil na návštěvu presidenta Kimballa. Tatínek poklidným hlasem řekl: „Ze všech těch návštěv, které jsem měl, mi ta jeho návštěva pozvedla náladu nejvíce.“

President Kimball nepronесl mnoho slov útěchy, tedy alespoň já jsem jich moc neslyšel, ale šel s Duchem Páně jako svým společníkem, aby druhým přinesl útěchu. Nyní si uvědomuji, že předvedl to, čemu učil president Monson: „Jak člověk zvelebí povolání? Prostě vykonáváním služby, která je s ním spojena.“

Toto platí, ať již jsme povoláni učit evangelium skrze Ducha nebo jít s Duchem Svatým za těmi, kteří mají kolena zemdlená a ruce skleslé.⁷ Naše kněžská služba bude posílena, lidé budou požehnáni a světlo nebes bude přítomno. Světlo nebes bude přítomno pro nás i pro ty, kterým sloužíme. Možná jsme unaveni. Možná se nám zdá, že naše vlastní i rodinné problémy jsou velké. Avšak na ty, kteří slouží pod vlivem Ducha,

čeká požehnání povzbuzení.

President George Q. Cannon zažil v průběhu let své kněžské služby notnou dávku zármutku, protivenství a zkoušek. I on měl zážitky s Duchem Svatým jako svým společníkem v obtížných chvílích, a když služba byla těžká. Toto je ujištění pro nás, v naší kněžské službě v Církvi i v rodině. Poznal jsem, že toto zaslíbení je pravdivé, když jsem pociťoval Ducha ve své kněžské službě: „Kdykoli nám temnota naplní mysl, můžeme vědět, že nemáme Ducha Božího. ... Když jsme naplněni duchem Božím, jsme naplněni radostí, pokojem a štěstím, ať jsme v jakékoli situaci; neboť toto je duch veselé mysli a štěstí. Pán nám dal dar Ducha Svatého. Je naší výsadou, aby tento Duch Svatý v nás vládl, abychom od rána až do noci a od noci až do rána pociťovali radost, světlo a zjevení plynoucí z tohoto Ducha.“⁸

Můžeme očekávat, že toto požehnání štěstí a radosti přijde, když ho budeme potřebovat v obtížném období naší věrné kněžské služby.

Svědčím o tom, že jsme povoláni Bohem skrze prorockví. Toto je pravá Církev Ježíše Krista, znovuzřízená Prorokem Josephem Smithem. Bůh žije a slyší každou naši modlitbu. Ježíš je vzkrísšený Kristus a náš Spasitel. Vy sami můžete mocí Ducha Svatého, který k vám přijde ve vaší službě poznat, že toto je pravda. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 20:77.
2. 3. Nefi 19:9.
3. 3. Nefi 19:21.
4. Nauka a smlouvy 138:11.
5. Thomas S. Monson, „Moc kněžství“, *Liahona*, leden 2000, 60.
6. Nauka a smlouvy 20:58–59.
7. Viz Nauka a smlouvy 81:5.
8. George Q. Cannon, Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–1992), 4:137.